

mer alt, hvad han sigter paa, hvor højt det saa svæver over hans Hoved. Men for at faa Færdigheden maa han en maaneklar Nat stille sig hen ved en Korsvej og skyde en Kugle gennem et Kristusbillede . . . lige gennem Hjertet.“

„Aa — „Der Freischütz“!“

„Javel! Men altsaa, da det kom til Stykket, svigtede Modet den Fyr i Historien. Hvergang han løftede Bøssen mod Krusifikset for at tage Sigte, rystede hans Haand, og saasnart han vilde røre ved Aftrækkeren, lammedes hans Arm, — og han blev alle sine Dage ikke til andet end en almindelig Søndagsjæger. Jeg synes, den Historie er som et Billede paa hele Menneskehedens Afmagt overfor Overtroens Spøgelser. Aldrig fik man Mod til at slaa Afgudsbillederne tilgavns for Panden. Hvordan Pokker det er . . . i sidste Øjeblik har man altid faaet Anfægtelser.“

Han vendte sig om mod Kristusbilledet bagved dem og vedblev i stigende Ophidselse:

„Se paa den blege Herre, der hænger der! Hvornaar fik vi Mod til at spytte ham vor Modbydelighed lige i Ansigtet? Se rigtig paa ham, Jakobe! En saadan fræk Ydmyghed! Denne tarvelige Tilskuestillen af sin Ynkelighed! . . . Naa, hans Tid faar vel Ende snart! Friskytter vil vi være! Med Heksekugler skal der skydes nu! . . . Se her!“

Han sprang overmodig op og trak en svær Magasin-Revolver frem af et Læderhylster, som han bar bagpaa under sin Jakke. Før Jakobe kunde forhindre det, havde han spændt Hanen. Med Udraabet: „Nu skyder jeg det nye Aarhundrede ind!“ — sendte han et Skud mod Krusifikset, der blev ramt i den ene Side, saa der røg nogle Træsplinter ud i Luften.